На дубі сидячи, Зозуля куковала:
"Що за годи тепер, зовсім не можна жить!
Одколи, як тепло вже стало,
А гусені нема, черви зовсім так мало.
Прийшлось із голоду хоч у кулак трубить".
"Нащо вам так квилить, мій Боже милий? —
Снігир Зозулю перебив. —
Коли б я мав ваш стан і сили,
Оцю я погань би не їв,
Щоб сей да той мене, коли б я не доскочив
Собі щодня шматок м’ясця.
От кобець — менший вас, а їсти як захоче —
Летить і душить горобця.
Зате він з голоду ніколи не нудився".
"Дурний! дурний! а в школі вчився! —
Зозуля Снігиру в одвіт. —
Замісто горобця я з’їм жуків десяток
Да гусені, черви десятків три в наддаток
І все-таки наїмсь; зате спитай ввесь світ,
Яка Зозуленька? Всі скажуть: птиця славна,
Живе собі, як панна,
Гуляє у садку, нічого не псує,
По гілочках намистечко кує,
Да скілько літ кому прожить віщує;
Нехай же здумаю... да що тобі й казать!
Хоч злидні в пір’ї обідрать,
Ввесь птичий рід зарепетує:
"Зозуля м’ясо жре, Зозуля хищний птах!
Троха чи не бажа вона Орла із’їсти!"
Прощай тогді, моє життя в садах!
Прийшлось би утікать хоч за море безвісти,
Так лучче ж тута жить да зводить черв’ячків".
Хто хоче полюбить суддю грошозаплода,
Про його розпитай панів,
А не питай у простого народа.